

prostornou chrámovou lodí místního gotického chrámu. Z jedné z bočních kaplí zaznívá zpěv kánonů z Taizé. Nahlédnu dovnitř. Je tu asi patnáct lidí. Říkají mi, že za čtvrt hodiny začne mše svatá. Láká mě zůstat; zároveň mě ale tlačí čas. Po krátkém váhání se rozhoduji zůstat. Z mé strany je to – aspoň doufám – výraz důvěry, že to Pán Bůh s mou další cestou nějak zařídí. Přesto mě neopouští mírný neklid.

Po skončení mše se vydávám městem. Silnice je tu příliš úzká, není to vhodné místo ke stopování; přesto při chůzi držím ceduli s nápisem Montpellier tak, aby ho projíždějící řidiči viděli. Náhle mi někdo zastavuje. Řidič mě povzbuzuje máváním rukou; nesmí tu stát příliš dlouho. K mé radosti jede do Montpellier. „Jak to, že jste mi zastavil právě tady?“ ptám se ho. „Vůbec by mě nenapadlo, že mě zrovna tady někdo vezme do auta.“ „Stala se mi taková zvláštní věc,“ říká řidič. „Jel jsem centrem města, byl bych tě vzal, ale nebylo tam vhodné místo k zastavení. Jel jsem tedy dál. Po několika kilometrech jsem ale zjistil, že jsem si spletl cestu. Musel jsem se otočit. No, uviděl jsem tě podruhé. Ani tady to nebylo šikovné místo k zastavení, ale říkal jsem si, že když už je to podruhé, tak bych tě asi měl vzít. Náhoda, co?“ usmál se na mě. „Ano, jako by to někdo zařídil,“ odpověděl jsem.

Nevěděl jsem, kolik času budu na cestu autostopem potřebovat. Přesto jsem pár desítek minut věnoval Bohu. Nakonec se to „vyplatilo“. Neříkám, že to tak musí dopadnout vždycky. Netvrdím, že když uděláš něco dobrého či zbožného, pokaždé se ti to okamžitě vrátí. Bůh si nás nechce takto kupovat.

Ten malý příběh mi ale připomíná, jak velmi záleží na tom, abychom měli správně seřazené věci, kterým se během dne věnujeme. Od

těch nejdůležitějších až po ty nepodstatné. Často to funguje tak, že nejdříve upřednostníme ty druhé a na ty první už se potom nedostane.

Jsi-li věřící, měl by být pravidelný čas strávený s Pánem tvou prioritou. Jestliže necháš modlitbu až na závěr dne, zpravidla z ní nic moc nebude. Nejde o to, že by se Bůh zlobil, když se ten či jiný den nestihneš pomodlit. Když se to ale začne stávat pravidlem, bude to tvůj vztah k němu oslabovat a přestaneš být citlivý na jeho vedení a na jeho „náhody“. Každý vztah musí být udržován a živěn. Platí to i o víře. Pokud pro ni nebudeš nic dělat, budou v tobě přibývat pochybnosti. Postupem času začneš mít dojem, že ti modlitba či mše nic neříkají. Jestliže se už v této fázi nacházíš, neodkládej nápravu na zítřek; každým dnem to bude těžší. A pokud necháš věci plynout dál, nakonec z tvé víry zůstane jen mrtvá tradice, která pro tvůj život nic neznamená. Nedopusť to, přišel bys o hodně.

Stejně tak to platí pro jiné důležité vztahy a úkoly ve tvém životě. Typickým příkladem je návštěva prarodičů či rodičů. Udělej si v tom pořádek, například: navštívím je jednou za týden aspoň na hodinu... Když budeš chtít, čas se najde. Byla by škoda stát se jedním z těch lidí s neustále roztěkaným pohledem, kteří rozplývají dny svého života na všechno možné, ale ohledně věcí podstatných stále jen opakují svou mantru: nemám čas.

P. Karas: *Pozvedám své oči k horám*

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 8. srpna 2024. Uzávěrka následujícího čísla: 22. srpna 2024. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 12. 8. – 25. 8. 2024

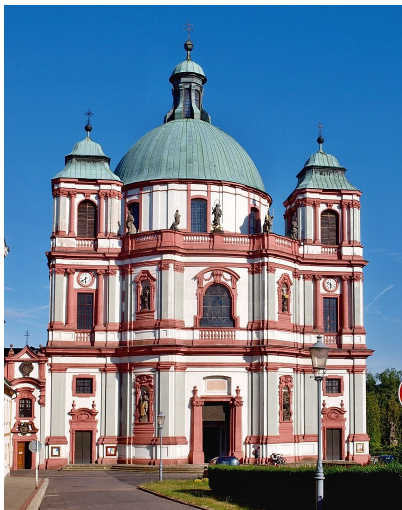
12. 8.	Po	–	–	–
13. 8.	Út	KA	18.00	za ++ rodiče a sourozence
14. 8.	St	<i>Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka</i>		
		KA	08.00	za zdraví a Boží požehnání pro Marii Maršíkovou
15. 8.	Čt	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE		
		KO	18.00	za zdraví pro sestru a švagrovou Margitu Kustrovou
16. 8.	Pá	KA	18.00	za živé a ++ z rodů a duše v očistci
17. 8.	So	DD	13.30	za farníky
		KA	18.00	za † Cecilii Novotnou, manžela a živou rodinu
18. 8.	Ne	20. neděle v mezidobí		
		KO	08.30	za Boží požehnání a plnost darů Ducha svatého pro dceru a za † Annu Dostálovou, manžela, rodiče a sourozence
		CH	15.00	na úmysl
19. 8.	Po	–	–	–
20. 8.	Út	<i>Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve</i>		
		KA	18.00	za ++ Annu, Jozefa a rodiče
21. 8.	St	<i>Památka sv. Pia X., papeže</i>		
		KA	08.00	za ++ Františku, Štefana a rodiče
22. 8.	Čt	<i>Památka Panny Marie Královny</i>		
		KA	08.00	za † Alenku Fišarovou a manžela
23. 8.	Pá	KA	18.00	za ++ rodiče z obou stran a rod Fořtových
24. 8.	So	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola		
		DD	13.30	za farníky
		KA	18.00	za uzdravení vztahu v rodině a kmotřence
25. 8.	Ne	21. neděle v mezidobí		
		KO	08.30	za ++ Helenu Kubíkovou a manžela Vladimíra

Bazilika svatého Vavřince a svaté Zdislavy v Jablonném je barokní kostel (bazilika minor) v areálu dominikánského kláštera.

Budova nového dominikánského konventu byla postavena v letech 1690–1696 a hned následovala i výstavba nového kostela podle projektu vídeňského architekta Jana Lukáše Hildebrandta. Stavbu osobně vedl do roku 1706 stavitel Pietro Bianchi. V roce 1706 po smrti mecenáše Františka Antonína hraběte Berky z Dubé usilovala o dokončení stavby do roku 1713 jeho a dědička Rozálie, provdaná Kinská. Nechala dokonce v Kremnici k tomuto datu razit pamětní medaile. Tento záměr na dokončení stavby se však nezdařil a ona sama v šílenství nakonec zemřela 1. ledna 1714.

Již v roce 1706 se projevil nedostatek financí a stavba se začala protahovat a původní projekt nebyl realizován v celém rozsahu, pročež Hildebrandt odmítl na stavbu nadále dohlížet. V letech 1708-1711 ve stavbě pokračoval stavitel Domenico Perini, který vybudoval horní patra včetně kupole, přičemž původní plán upravil po svém. Monumentální chrám byl nakonec vysvěcen až 4. srpna 1729. Roku 1788 požár zničil část zařízení.

Svou dispozicí kostel navazuje na Guariniho stavbu kostela San Lorenzo v Turíně i na jeho vídeňskou variantu, kostel sv. Petra realizovaný rovněž Hildebrandtem. Kostel v Jablonném je založen na průniku křivek a lze jej tedy považovat za významný raný doklad pronikání dynamických prvků do české barokní architektury a za předchůdce pozdějších staveb českého radikálního (dynamického) baroka.

Bazilika má půdorys protáhlého kříže vykonstruovaného na systému elipsoidů pronikajících do střední části. Na ní je umístěna vznosná kupole s měděnou střešní krytinou, která je viditelná ze širokého okolí. Trojdílné průčelí je bohatě architektonicky vyvinuté. Je z tesaných kvádrů, se třemi portály, jednopatrové se dvěma bočními hranolovými věžemi, které jsou dvoupatrové, ve vrchních částech (stejně jako hlavní portál) nedokončené. Průčelí je bohatě pokryto sochami řadových dominikánských patronů od J. F. Bienerta z roku 1711. Nacházejí se zde na průčelí sochy sv. Zdislavy, sv. Vavřince, sv. Dominika a sv. Tomáše Akvinského. Na atice jsou pak sochy Madony a dále sochy sv. Jana Nepomuckého, sv. Vojtěcha a sv. Jana Křtitele.

Interiér baziliky je členitý a bohatě zdobený. Sochy a obrazy pocházejí jak z původní výbavy chrámu z doby barokní, tak z 19. i 20. století. V první levé kapli se nachází oltář Panny Marie. Je zde rokoková kartuše, z období kolem roku 1770, s nikou v níž je pozdně gotická socha Madony z období kolem roku 1510. Obraz sv. Terezie v levé kapli pochází z roku 1853. Z období výstavby chrámu je zde socha sv. Kateřiny Sienské a sv. Susy. V pseudobarokní zasklené skříni z roku 1908 se zde nacházejí ostatky sv. Zdislavy, jejíž hrob se nachází v kryptě pod oltářem. Otvor krypty je ohrazen barokní kovanou mříží z roku 1732. V kryptě se nachází 24 obrázků z legendy o sv. Zdislavě na mědi, které byly namalovány roku 1660 podle starších rytých předloh.

Církev dnes nabízí mnoho rituálů, zvyků a tradic. Lidé se jich ale mnohdy účastní, aniž by jim dobře rozuměli. Stávají se pouhými diváky, ačkoliv to, co se koná, se jich, jejich života, jejich existence a nejlhubšího bytí hluboce týká.

Ježíš chtěl, aby se lidský život opět potkal s tím, kterého nazýval Bohem a Otcem. Chtěl nám ukázat, že tento Bůh se zajímá o život lidí. O jejich starosti, obavy, otázky a touhy. Že tomuto Bohu jde o člověka a jeho život.

„Jsou to lidé, kdo se vzdalují církvi, nebo je to spíš církev, kdo se vzdaluje lidem?“ Jazyku církve, kterým se při rituálech mluví, už rozumí stále méně lidí – je sice teologicky správný, ale právě že teologický, a s naším každodenním jazykem má málo společného. Právě proto někteří lidé vidí církve a církevní rituály jako prázdné, jako nesrozumitelné slovní slupky. Kromě toho vnímají církev jako vzdálenou životu, protože zde už nenacházejí odpovědi na otázky, které je trápí. A přitom je v církvi a v křesťanské víře tak silný potenciál!

Křesťanská víra má vést k hluboké naději a radosti, ke stabilitě, k vědomí, pochopení a vnímání, že naše existence není náhodná, že každý z nás je chtěný a smí být takový, jaký je – bez ohledu na rasu, příjem, pohlaví nebo náboženství. Pro mnohé křesťany je ale důležitější to, co kdo smí a nesmí, než to, aby žili v radosti a zvali lidi k radostným rituálům, které by je oslovily. Úbytek lidí v církvi je výzvou: Změňte smýšlení! Nesudte ty, kteří odcházejí, a nesoustřeďte se jen na ty věrné,

kteří zůstávají. To není řešení. Místo toho se ptejme těch, kteří odcházejí nebo chtějí odejít: Co vám chybí? Co potřebujete? Tak jako se Ježíš ptal lidí: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ (Lukáš 18,41).

Církev musí opustit způsoby, které se vyprázdnily, staly se slupkou bez obsahu. Církev by se měla odhodlat, musí se odhodlat přestat úzkostlivě zachovávat a uchovávat jen to minulé, chce-li znovu objevit radost a život v plnosti.

Je naléhavě třeba, aby církev pod popelem opět objevila žár. Žářem je původní, živé Ježíšovo poselství, povzbuzení a přitakání životu, které bylo během času zasypano. Podobně jako v době Ježíšově i my jsme přidávali další a další nejrůznější pravidla. V takovémto těsném korzetu mnozí dnes nemohou dýchat, pocítit svobodu, kterou ve skutečnosti Ježíšovo poselství přináší.

Stejně tak i každý jednotlivec smí a musí přestat vykonávat zvyky a rituály, které mu už neprospívají a neodpovídají jeho situaci. Proto by se každý z nás měl stále znovu ptát, jestli zvyky a rituály, které koná, jsou pro něj přínosné, nebo jestli je dělá jen ze setrvačnosti. A když v nich ustane, je otázka, jestli to je z nechuti nebo z lenosti.

Hledáš-li nové návyky, zvyky a rituály, ptej se: Co tě uvádí do Božího pokoje, v čem poznáváš Boží přijetí a jak můžeš vyjádřit své ano sobě samému, životu, Bohu a světu?

Podle Z. Heyese: *Rituály. Cesta k sobě samému*

NEMÁM ČAS

Byla by škoda stát se jedním z těch lidí s neustále roztěkaným pohledem, kteří rozplývají dny svého života, ale ohledně podstatných věcí stále jen opakují svou mantru: nemám čas.

Na své cestě jsem se zastavil ve francouzském městě Arles. Je už kolem třetí odpoledne a já bych do večera rád stopem dorazil ke svým přátelům do městečka vzdáleného asi sto padesát kilometrů. Procházím se zrovna